

— In mijn hart? Neeë, in mijn hart niet.....

Opnieuw staaarde hij in het open haardvuur en vervolgde:

— Ik heb te zwaar gezondigd. Vader en moeder zijn rechtschapen mensen, mijn broers ook. Maar ik ben een getekende. In mijn hart huist een zonde, die heeft willen uitbreken naar buiten toe..... En daarom is mijn ocarina in stukken gevallen. God verbiedt mij, Hem eer te brengen door gelijk een vogeltje te fluiten.....

Maaïke greep haar reticule, die ze aan de knop van een stoel had gehangen.

— Voor die gebroken ocarina krijg je een ander, zei ze. — Ze zijn van steen en heel brekelijk en de koopman op de Gorkumse markt zei, dat ik er een páár moest kopen, om niet onthand te zitten. 'k Heb er twee gekocht..... er is dus op gerekend, dat je een ongelukje zou krijgen.....

Nogmaals reikte zij hem zo'n vreemdgevormde fluit toe.

— Hier, pak hem aan, Gerbrand!

Verbaasd keek hij naar het instrument, dat op haar platte hand lag en glansde in het matte licht van de bronolielamp boven de tafel.

Er kwam een vreemde gloed in zijn ogen en hij fluisterde:

— Dit lijkt wel... wel... genade...

— Het Kerstfeest is gans en al genade, Gerbrand!

— Ook voor getekenden?

— Vast en zeker.

— Maar Pier Breedveld...

— Denk maar niet meer aan die klompenmaker. Jezus heeft zelf gezegd, dat hij kwam voor zieken... voor zondaren zogezeid.

Het was Gerbrand Huysman, of het plotseling ruimer werd in zijn hart, of hij van een dwangbuis werd verlost. Hij kon de diepte van Maaïke's woorden nog niet peilen, doch dit kon het meidje zelf evenmin.

Er is dus uitzicht, omdat er een Kerstnacht geweest is, overlegde hij warrig. Daarna nam hij beschroomd de tweede ocarina van haar hand.

— Dankie, Maaïke. En..... als ik dát eens geloven mocht, dat er hoop voor me is.

— Maar dat is er, echt waar! Het staat in de Bijbel, dat zegt onze dominee ook.

— Pier zegt, dat er een wet is.....

— Jaat, maar er is ook genade, Gerbrand. De geboorte van het Keindeke was gans en al genade!

Gerbrand begon te snikken. Zijn kromme, tengere gestalte schokte op en neer. Maaïke legde haar hand op zijn magere schouder.

— Je moet nou niet schrouwen, Gerbrand.

— O, Maaïke, als ik het geloven mocht, dat van die gratie, dan zou ik zo gelukkig zijn!

— Je mág het geloven, vast en zeker! Ja, dan zal je gelukkig zijn, waar, Gerbrand? En dan zal je mooi op het speulding fluiten, hé? Toen 't nog zomer was, heb je ommers gezegd, dat je docht, een lijster in je borst te hebben. Maar iemand die verloren is, heeft geen muziek in zijn hart, Gerbrand. Toe, speul nou eens wat!..... Het was wonderlijk gesteld met Gerbrand Huysman. Er kwam licht in zijn hart, een kerstlicht dat hem doorzinderde vol geluk. Hij kon het niet onder woorden brengen, zijn gedachten vermochten het zelfs niet te omvamen, maar de heerlijke wetenschap was in hem, dat hij op deze Kerstavond had mogen leren, dat er genade is voor een getekende, voor een kromgegroeide jongkerel, die in een uitbrekende zonde en in een hard oordeel van een medemens dreigde te verstikken. Vader en moeder waren rechtschapen, levende recht en slecht naar de geboden; hij daarentegen was een groot zondaar, maar tóch was er genade door het Keindeke in Bethlehem.

— Genade, er is genade, prevelde hij en er kwam een uitdrukking van verrukking op zijn gezicht.

— Speul nou eens wat, herhaalde Maaïke.

Gerbrand bracht de fluit aan zijn lippen, hij zocht met zijn dunne vingers de negen toongaatjes te bereiken en liet toen schuchter en devoot een aantal toontjes horen. Toen wist hij, dat hij het

kon. Ja, hij had altijd een lijstje in zijn hart gehad, dat bleek al heel gauw, want na een paar keer proberen rijgden de weke klanken zich aaneen tot een kerstlied.

Nu sijt wellecome, Jesu, lieve Heer..... floot de begenadigde Gerbrand Huysman op die bewogen Kerstavond.

Na Kerstmis

Wij zaten rond de boom, een kleine kring,
En zongen „Stille Nacht”. Eén zei gedichten.
Er gleed toen even een vertedering,
Een vage glimlach over de gezichten.

Dit was ons feest; een haast vergeten droom,
Die in de bleke kaarsvlam ging herleven.
Er zaten nog wat kind'ren rond de boom,
Werkelijkheid of droom was ons om 't even.

Nu zijn wij weer de mens van alledag.
De kaarsen gingen uit, 't lied is verklonken,
Van onze monden week stilaan de lach
En in onz' ogen doofden reeds de vonken.

En toch....., de naklank van het oude lied
Van 't kind dat eens voor allen is gekomen,
Verging in ons, schoon alles wegweek, niet.
O Christuskind, wij blijven van U dromen.....

Marinus A. den Braber.